

Contestant

Orfeo Cataldi
Mestre Millet
(Personnelment)

Per
dedicant
a
Orfeo

Quatut

2

25 de febrer

Prota Eubraya, 97. 1. 1. 1.

Al: F. Blanch

QUAN CANTA NOSTRE ORFEO !

A L'Orfeó Català, d'ahir, d'avui i de sempre.

I quin goig i quin somriure
i quina dolça emoció,
i quin viure i quin reviuire
quan canta nostre Orfeó!

Tot és d'anima i tendresa,
i cor, neguit i passió,
i és flama d'amor encesa
quan canta nostre Orfeó!

Cançons de la Pàtria mia,
senyeres de tradició...!
Ai, quin plorar d'alegria
quan canta nostre Orfeó!

Oïnt les belles tonades
m'apar que soc infantó
i em bressolen mans de fades
quan canta nostre Orfeó!

Cançons del pla i de la serra
de cel, de mar i horitzó...
Els àngels baixen a terra
quan canta nostre Orfeó!

Com miracle d'armonia,
la sardana es oració
i és un raig de celistia
quan canta nostre Orfeó!

No hi ha llengua forastera,
ja d'una o altra nació,
que no inclini sa bandera
quan canta nostre Orfeó!

Quan de morir em sia dia,
oh, Déu, amb vostre perdó,
al donar-me l'Eucristia,
feu-me oïr nostre Orfeó!

*Ben volent Nostre: dignen-vos acceptar aque-
rament aquest humil ovetet de serra i barre-
ren-lo, si us plau, amb els fonaments d'aquesta me-
travella i obra que, doni el nom glorios de: ORFEO CATALA.*

*Deu us doni salut i Vos
i els Vostres castiters*

*La meua salut:
Poeta Cabanyes, 92. pub. 40
Pelle Sec.
Ratzebon*

H. estimat amic de Lluís M. Millet
S. a. m.
Joan M. Atanador, 1904

Pax

Oració a Santa Isabel d' Hongria

(Dècima)

A Isabel Lloras de Miquel

Oh filla del rei d' Hongria,
patrona de la bondat!
Ficaven amb alegria
el fil de la caritat!
Que fili, enmar, nit i dia
el vostre fus divinal
perquè en la via eternal
diriguen a fer-nos de gràcia
posant-nos la vesta pia
del vostre del maternal!

Joan Monquer

19 novembre 1900

Recorts que no s'esborran

A tots els de la casa en general y als Lrs. Joan Forns
y Lluís Mª Millé en particular -

Ben vos quart

Desd'aquest poblet d'Alfa
Jan voltat de magnanès,
Atentament vos saludo,
Respectables amichs meus:
Ben vos ajudi a l'empreta
Ja ja faré'l que podré
Perque per sempre perduri
La "Obra del Cansoner"

II

La diada de San Jaume
Que presenta la tindrè,
Quant cantabam cansonetas
A l'ombra del "bricoquè";
Ab aquells joves amables
Senyors Forns y Millé,
Bona lleuó rebiscant-ne
Per l'"Obra del Cansoner"

! I qui havia de dirni' ho,
 Qu' aquelles cançons que sé!
 Que son recorts del meu pare - - - -
 Y la meua mare també - - - -
 Finguesen bona acollida,
 Y que útils poguesen ser,
 Per quedá sempre gravadas
 A l' "Obra del Cançoner"

Grans mercès companys il·lustres
 Ja que veig qu' aculliu bé
 Aquells recorts que jo guardo
 Dels passats (que guardi Déu;)
 És un modest grà de sorra
 Que jo aporto ab bona fé,
 Per edifica' la Torre
 De l' "Obra del Cançoner"

Manel Sauri

A Lluís Maria Millet
en el 60^è aniversari de l'Orfeó Català

Respirava un adoll de flaire blava
ja en travessar de l'Orfeó el llindar;
l'estel que vora meu s'endormiscava
ha obert la llum i m'ha donat la mà.

Em guia ànima endins del meu silenci
poquet a poc, fins a l'empât d'enyor,
i diu a l'aire tebi que m'agenci
trèmols de seda on reclinar el fervor.

Veig aleshores l'home aquell que duia
la dignitat d'esser per estendard,
i s'abocava en flama d'al-leluia
pels finestrons puríssims de l'esguard.

Com un Sant Jordi, refulgent d'aurora,
del poltre dompta amb la cançó el renill.
De que és vivent encara, !deixa en penyora
la batuta d'estrelles pel seu fill!

M. Lluís

6 de setembre 1951

Viva el nostre
de l'Orfeó Català
que'n aquest vespre
venis a felicità

Lluís M. Millet, amb tot el respecte
rep del jovent una abraçada forta
i afiga que per el teu Sant t'envien.

Moltes vegades el genit teu fet sortir
pero no ens deixis pas mai de corregir.

Perque la nostra glòria
de grans cantaires a tu debes
reconeges que som una trupeca
pero amb el cor el diem.

Viva el nostre
de l'Orfeó Català
que'n aquest vespre
venis a felicità

Lluís M. Millet, amb tot el respecte
rep del jovent una abraçada forta
i afiga que per el teu Sant t'envien.

.....

COM DIR-HO...?

— o —

A P. ORFEO ECUNEMIC DE CATALUNYA

Jesús, quin consol!
Oh cànvida! oh pura! Oh pia armonia
que em reconcilia
amb tot i és ~~the~~ efluvi balsàmic del dol!
Mes, jo què en diria?

xxx

Nit santa! Nit dolça...! Oh nit ja nou dia!

- Bon jorn rossinyol
diví de Pedralbes,
no series tu

L'ànima clorissa de for Anasíu?
Com tu, ara em sento ple d'intimes albes
i el creuria men
el deliri teu

que Amor hi fa salves
entre el sant cenobi i l'estàtica creu
qui sembla abraçar
des de sa creuilla

La gran Urbs, sa conca, riu i, mar enllà,
el cor d'or de l'Illa
que el cor m'endaurà...

Rossinyol! bon jorn.

Ah, si tu ho sabies...;

també - en dol, silenci - embriac d'armonies,
l'anima ara cap i cor entorn...

— o —

No passa ningú;
i vaig ben segur,
com amb son arcàngel Rafael Tobies.
Solitud beata! Si venia algú
pla em creuria sol
i em fa companyia un angèlic estol;
puix per mi són àngels les veus aringudes
i tant com oïdes, gustades, begudes,
de l'ORFEO excels.
Si ara, suau,
plugeta cau, cau
a pessic i a miques de gotes menudes,
el omanna dels cels,
(resolt en prodigis de so al seu TALLAU,
suau m'ungia elevant-me els anhels...
L'hi ha de sentir-se'n vibrar...! Quins estels
en chors pitagòrics, e hi frescen camí
d'esplendor cantaire
al bell fons de mi?
Millor si, potes,
molt millor si ull-clucs
resten dins la fosca i mullena de l'aire
els altres que fiblen la nit nit en l'aire:
l'immens clar-obscur
m'ariva dels íntims el màgic conjur
i a llums més urenes fonament m'enlaira...

- o -

tra és ovelleta en repòs la memòria,
ovellota pia i lenta remugaire
d'aquell bé de Déu

que me l'ha peixida a dos llets de la Glòria.

Quin consol, déu meu!

Pot bo! mes ah! - diga'm triomfant VICTÒRIA
còm s'obra el miracle que a Getsemani
- per tu i els Intèrprets - l'Edèn m'hi florí?
I aquella PREGÀRIA (ob MILET, l'Herri!)

a la sobirana

Verge de la Plana

d'Urgell, a l'unisson i oh! de dolç, trist
caient tan tendríssim que el bessó del cor
volbria escolar-s'hi fil a fil en plor?

Éplog de delícia talment sobre-humana

que un hom, quedi bé,

gossaria dir-los-hi als àngels: - Parlo!

si l'amalorien, ~~no~~ vosaltres, també

sentirien gana

de posseir el do

profús que la SUPRICA a tots encomana...

...I la sempre nova, la sempre incògnita

MORT DE L'ESCOLA?

Silenci! Silenci, Paraula marcida!

oh florents temores de plata florida,

lliris d'aigua, sus!

us toca a vosaltres i a vosaltres sols

(el Mort no pot més!)

entre nebuloses i blancs gladiols

que fan candidíssim i angèlic l'altar

del MES DE MARIA,

el just comentari

una obra tova pura i de tanta unció...

Sluis Maria Millet

Cantellut, d'un sol bloc, barbre i ferreny,
l'intuïu pels vials del pentagrama
absent a tot, no fossin vent i flama
damunt els quals pasta de somni feny.

I porgeix el miracle d'un cel tendre
i la musica d'un puntet de rou
i el diamant perdut entre la cendra
i que té d'ésser el que un dia fou.

I deixa el pentagrama i feny encara
pasta de veus divines entre mels
de romaní del món; adeciara

són més avellutats els airecelo
quan alça l'estendard de la batuta
esgarrinxant el rosa d'una ruta

M. Saguer

21 de maig de 1950

Epigrama al Mestre J:J. Llongueres

Impecable, planxat, vés ¿ qui ho dâria
que li ampoixen l'oïda, incandescents
l'ametista d'una melodia
i l'opal d'un estel cuita-corrents?

Miquel Saperas

EL GLORIÓS LLEGAT

=====

Fet

Al Mestre Lluís Mª Millet, en el vint-i-cinquè aniversari del seu mestratge a l'Orfeó Català.

Les petjades seguint del vostre pare,
la batuta empunyeu de l'Orfeó.

Oidà! vint-i-cinc anys festegem ara
que el mestratge exerciu de director.

Tots els cantaires vostre gest empara
quan broda el gràcil vol de la cançó,
i al dúctil chor mostreu la via clara
de l'ideal que apunta a l'horitzó.

Us confiava Déu la gran comesa
de prosseguir la gloriosa empresa
que del pare heu rebut com a llegat.

Llargos anys pugueu, oh Mestre, amb la batuta
seguir davant, en la joiosa ruta,
com bon pastor que mena el seu ramat.

Maig de 1971.

Juan J. J. J.

Pau Javi Savi

Dibuixat per Josep Gebra
Astúries, 35, 2ª, 1ª - Barcelona - 12

LLUÍS MILLET I PAGÈS
Músic i Director
1867 - 1941

*A l'el·lebre Lluís M. Millet
en recordança del seu molt
estimat pare*

Gebra

Casal de Catalunya a Paris

Paris, 4 d'octubre 1962

A l'ocasió del Concert que tindrà lloc a Tolosa dia 4 d'octubre del 1962, en el qual l'Orfeó Català farà sentir als ciutadans de la Capital del llenguadoc l'ànima del nostre poble i als catalans les cançons de la terra aportant-los-hi el sublim record de la Patria:

El Casal de Catalunya de Paris en representació dels Catalans residents a la Capital de França, adreça a l'Orfeó Català una germanívola salutació i al seu Mestre Lluís Ma. Millet, el qual amb tanta competència i dignitat assegura la continuïtat de l'obra del seu pare, l'immortal Mestre Lluís Millet, una respectuosa abraçada de reconeixença.

Per Catalunya, a vos i a l'Orfeó
Català Molts anys de vida!

El President

Alleluia!

Al Mestre Lleuís M.ª Millet,
als altres Mestres i Junta de
l'Orfeó Català, amb tota la
juventut i tota la juventut àranya.

Després de, justos, deu anys
de misèries i de llàgrimes,
nostre Orfeó Català
desplega de noves ales
i ser del seu gènere aïrat
fa sentir ser refilades
que són un himne de pau
en la tempesta que brava
amb reynon, de cap a cap
de la nostra pobre Pàtria.

A l'espit dels enemics,
Catalunya viu escara,
i aquests cants de l'Orfeó
l'han fidejat a les estranyes,
perquè més que cants d'amor
erey cits de la seva àranya,
erey claus de llibertat
de la Pàtria vexada,

eres plors i eres neguits
i eres hinyes d'esperança.

Ey aquest sen anys se mont
en què l'Orfeo' callava,
quanta gent l'ha abandonat!,
quants dels seus al cel volares!
Dels mestres que el van guiar
i la vida li vetellares,
avui ja yo en queda cap
per veure sa retrobansa;
mes si yo vivey ací,
des del cel sabray guiar-lo,
que allí yo pot arribar
ni l'odi ni la venjança.

Que en el vetllen des del cel
ningú yo podria substar-me.
Els qui el donaven per mort
hoy vist com reviscolava
amb igual braó que antany,
llavors que al guiatge estava
del Mestre tan enyorat
que amb tant d'anyor l'estimava.

Si ell volava cap a Déu,
 ací a la terra ens deixava
 un seu plaçó, que heretà
 la seva fe i la seva ànima.

Al·leluia, catalans!
 Al·leluia i esperança,
 que l'Orfeu Català
 vetlla els destins de la Pàtria
 i a través de ses cançons
 fa bategar la seva ànima.

Un poble que cantà així
 no pot morir a mans foranes.

Al·leluia, catalans!

Al·leluia i esperança!

Jaume Garza

19 Maig 1946

AL NOSTRE
MESTRE

LLUIS Me MILLET

BARCELONA-21-6-40-

Com demostració
de afecte y agraiment
al nostre mestre
Lluís V. Villet

en el dia del seu sant
L'escolania
de la Merve

Barcelona 21 de Juny
de l'any 1940

A. Borau

José González

Luis Borau

Francisco Gots

Francisco Javier Vilas

Juan Larnia

Jorge Latorre

José Vilas

José Mre Boltor

Juan Pablo

José Alvarado

Juanne Aguirre

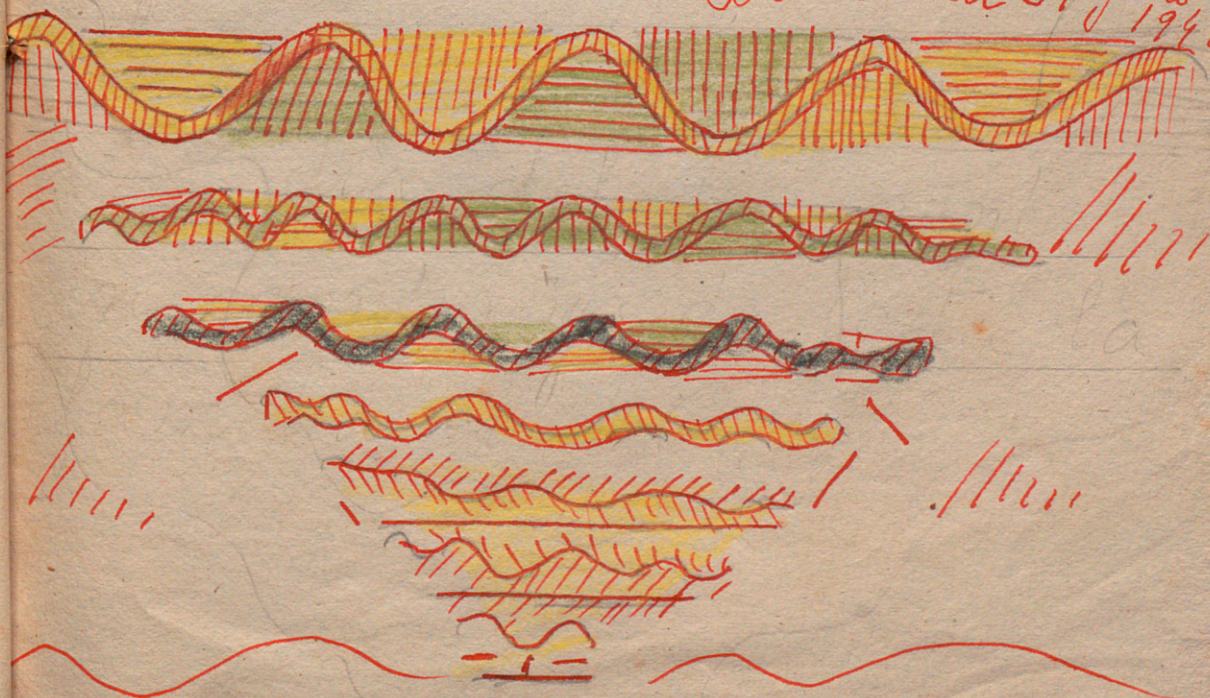
Jorge C. Mosera

Francisco Segura

L'Escolania felicita al
seu estimat mestre Lluís M^a—
Millet en el dia del seu Sant
en que preguem a Deu que li conce-
dxi molts anys de vida i salut.

Li desetjen que pasi un felix
sant en companya de tota la
família i demes.

Barcelona 21 Juny
1940

F. MATHEU So Rossinyol ARiquer

FRANCESC MATHEU

Rossinyol

Soy

Altiq

La Il·lustració Catalana · Barcelona

FRANCESC MATEU

Aquesta llegendeta en vers, elegantment il·lustrada ab 25 láminas fototípicas y diferents grabats, tot tirat ab varietat de tintas sobre magnífich paper Japon, formarà un volumet ricament enquadernat que 's publicarà immediatament y del qual se n está fent una curtíssima tirada.

A pesar del luxu inusitat de l' obra, las personas

que desitjen adquirirla poden suscriureshi desd' ara en l' Administració de LA IL·L·STRACIÓ CATALANA, al preu de. 40 rals.

Los suscriptors a LA IL·L·STRACIÓ CATALANA obtindrán una rebaxa de la meytat de preu, podent per lo tant adquirirla per sols 20 rals.

Una edició especial de la mateixa obra, feta sobre pergami, 's reservarà pera las personas que 's suscrigan abans de la publicació, á rahó de 100 rals l' exemplar.

Aquí es reproduceix amb facsímil l'anunci de la sortida de la llegendeta LO ROSSINYOL. Va fer-se per primera vegada, en LA IL·L·STRACIÓ CATALANA, del 15 de gener del 1884. En 31 de gener del 1887, l'anunci diu, que està a punt de sortir. Després de més de seixanta anys, la INSTITUCIÓ PATXOT, ha fet que no restés perduda aquesta llegendeta.

La curtíssima tirada primerament proposada, ha quedat de sols vuitanta exemplars i d'aquesta es posa a la venda un molt reduït número, al preu de
2000 rals l'exemplar

Barcelona, 23 d'octubre del 1948

*Tiratge de vuitanta exemplars, nume-
rats la meitat amb xifres romanes del
I al XL i l'altre meitat amb números
aràbigos del 1 al 40, essent els dos pri-
mers de la primera sèrie esmentada i
els tres primers de la segona, nominats
a la premsa.*

EXEMPLAR N.º 13

*Destinat al Meike Luis M.ª Millet
Hondurat Mathew Lado
~~Russ Mathew Lado~~
Noss Mathewas Gallard*

LO ROSSINYOL

A. DE RIQUER

LO ROSSINYOL

LLEGENDETA

DIBUXADA SOBRE'LS VERSOS

DE

F. MATHEU

A EN RIQUER

Per complí 'l compromís qu' ab vos tenia,
aquests versos he fet, bons ò dolents;
si hi troba rès la vostra fantasia,
podrèm darnos tots dos per ben contents.

Jo, per haver portat sense saberho
l' espurna hont vostre geni s' haurà encès;
vos, per provar qu' us basta sols volerho
per poder treure un llibre del no-rès.

Anèu, donchs, resseguint planes y planes,
dibuxèu fruyterars, boschs y jardins,
aboquèuhi les tintes més galanes
per amagar ben be mos redolins;

y quan se burlen de ma pobra musa
y 'm bescanten de sonso y barroer,
jo respondré: — Però he sigut l' escusa
d' un llibre d' en Riquer.

F. MATHEU

1882

Amich Riquer :

*Trent'anys perduts en vells prestatges,
mos pobres rims, vostres imatges
han perillat de mala fi;
si, ja de cara a la vellesa,
trech est llibret de juvenesa,
sols es per vos; hèusel aquí.*

*Dexèu qu'al públich ara'l llansi.
Que s'ha fet vell? que s'ha fet ranci?
los versos si; 'ls dibuxos nó.
Rebèulo, donchs, sense quimera,
vos qu'heu florit en primavera
y heu re florit a la tardó'.*

F. Matheu.

Jo tenia un rossinyol
que 'm cantava nit y dia,
lo mateix al pich del sol
que quan la lluna sortia;

y 'l bosch s'hi embadalía
sentint lo rossinyol.

Vatx llevarme un dematí,
lo rossinyol no hi cantava;
¡qué trist era'l meu jardí!
¡y qué sol que m'hi trobava!

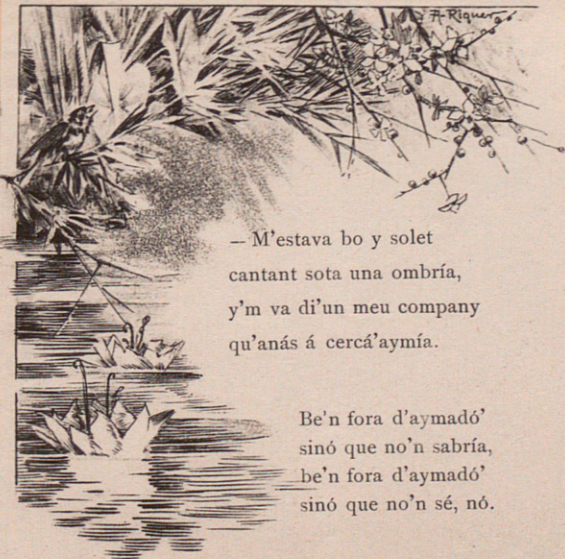
L'aucell que jo anyorava
tornà un bell dematí,

—Rossinyol, bon rossinyol,
de la terra qu'has seguida
¿n'has trobat algun redol
per passar millor la vida?—

Y ab veu adolorida
va dirme'l rossinyol:

A. Aguirre

— M'estava bo y solet
cantant sota una ombría,
y'm va di'un meu company
qu'anás á cercá'aymía.

Be'n fora d'aymadó'
sinó que no'n sabría,
be'n fora d'aymadó'
sinó que no'n sé, nó.

Me'n vatx posá'á cercar
per tota l'arbreríá;
aucells de totes veus
me'n feyan cortesia.

Si deya un mot á l'un,
pla be que me'l sentía;
al qui li'n deya dos
de mi se'n defugía.

La tòrtora del bosch
es la qu'à mi'm plavía;
mes ay! vola tan alt
que no l'assoliría.

No vull está'ab aucells
qu'es mala companyia;
del bosch al fruyterar
no hi vatx estar cap dia.

Lo cireré'es vermell.
que'l sol hi relluhía;
allí hi pica tothom,
be prou s'hi conexia.

Me'n vatx al pomerar,
i de pomes si n'hi havia!
també hi havia'l corch
que totes les prenia.

Me'n vatx al presseguer,
del préssech ne fugia;

tan ple de borriçol
lo bech m'hi esmossaria.

Riquier

Me'n vatr al taronjer,
la branca de mitxdia;
si té la dolsó'al cor,
la pell no ho conexía.

¿Qué hi feya pe'ls fruyters
si allí m'hi moriría?
del fruyterá'al jardí
no hi vatx estar cap día.

Vatx vèurehi un clavell
que prou m'agradaria;
tan encotilladet,
qui'l cor li trobaria?

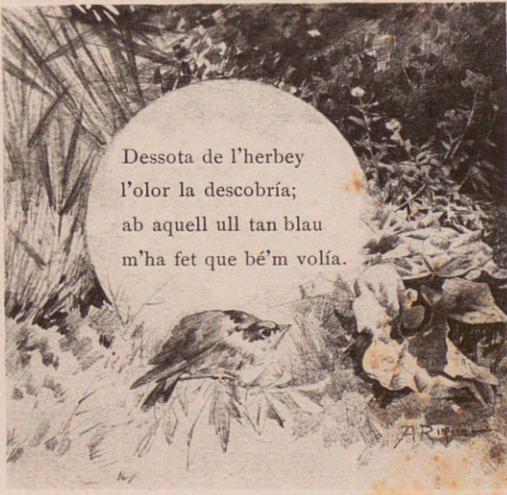
La rosa de cent fulls
be 'n fora bona aymía;
si m' ha plagut l' olor,
l' espina me 'n fería.

Sortint entre 'ls boxars
la dalia hi presumia;
d' ufana 'n té be prou,
d' aroma n' hi caldría.

Me n'he tornat al bosc
sol, sense companyia;
de flors no n'he veyat pas,
d'olors però n'he sentit.

Dessota de l'herbey
l'olor la descobrí;
ab aquell ull tan blau
m'ha fet que bé'm volia.

AR

La que m'plavia m' mi
de ran de terra exia.

amagadeta l'han
la flor de l'amor mia.

A. R. 1890

Passava l'escorsó,
n'ha prè gran gelosía;
adeu, viola, adeu,
no havías de ser mía!

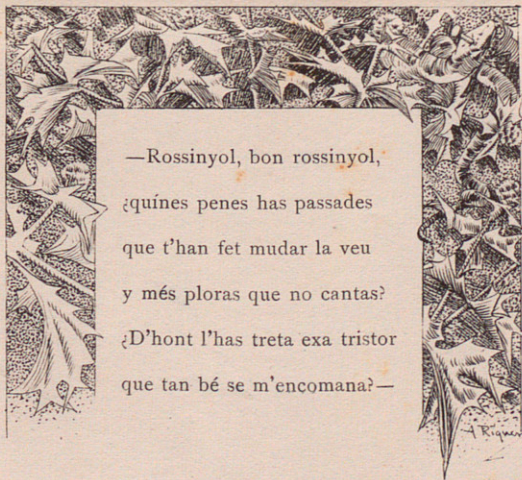

Plorant me'n só tornat,
plorant plè d'agonia,
al terme hi há la creu,
de pena hi defallia.

Una veuheta ha exit
d'un home que hi moria:

«Lo cel tot es amor;
rossinyolet, fés vía.»

—Rossinyol, bon rossinyol,

¿quines penes has passades

que t'han fet mudar la veu

y més ploras que no cantas?

¿D'hont l'has treta exa tristor

que tan bé se m'encomana?—

A. Riquelme

La Tardor passa pe'l bosch
vestida de fullaraca;
los aucells se'n tornan lluny,
veuen neu á la montanya;
los corbs baxan tot xisclant;
qui pert l'esma, Deu li valga!

Arcau

Hi quedava'l rossinyol.
en lo niu de l'enramada.

.

*Lo rossinyolet es mort,
tres dies há que no hi canta;
jo d'ací me'n tinch d'anar
que l'anyorament m'hi mata.*

Aquesta
LLEGENDETA
surt a llum la vigília de Sant Rafel
del 1948

La INSTITUCIÓ PATXOT
al encarregar-se de donar forma de
llibre als antics materials que, després
de l'any 1912, també *han perillat de*
mala fi, ho fa com a homenatge ge-
nèric als homes del segle passat i par-
ticular homenatge pòstum al

MTRE. FRANCESCH MATHEU
i a N'ALEXANDRE DE RIQUER

F. MATHEU So Rossinyol ARIQUET